

Súd: Okresný súd Malacký
Spisová značka: 1T/119/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617010475
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Tomus
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2018:1617010475.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacký, samosudcom JUDr. Erikom Tomusom, v trestnej veci obžalovaného W. D., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 03. októbra 2018 v Malackách takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný:

W. D., narodený XX. Q. XXXX v A., trvale bydliskom ul. V. č. XXXX/X, XXX XX A.,

sa uznáva vinným, že

hoci mu z ustanovenia § 62 a nasl. Zákona o rodine č. 36/2005 Z. z. ako aj z rozsudku Okresného súdu Malacký zo dňa 02.09.2015, pod č. k. 9P/20/2013, právoplatný dňa 21.09.2015, ktorým mu bola určená vyživovacia povinnosť na dcéru B. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., B. č. XXX/XX, sumou 160 € mesačne vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky J. D., nar. XX.XX.XXXX s účinnosťou od 02.09.2015, túto vyživovaciu povinnosť si neplnil v mieste svojho bydliska a všade tam, kde sa nachádzal, od októbra 2016 až do augusta 2018 vrátane, čím mu takto vznikol dlh na bežnom výživnom vo výške minimálne 2.430,- €, pričom v rozhodujúcom období neplnenia si vyživovacej povinnosti bol zamestnaný od 09.02.2017 do 20.02.2017, v ostatnom období neplnenia si vyživovacej povinnosti bol dobrovoľne nezamestnaný, nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nebol poberateľom dávok v hmotnej núdzi, ani iných štátnych sociálnych dávok, jeho zdravotný stav mu nebránil vo výkone pracovnej činnosti, uvedeného konania sa dopustil aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Malacký zo dňa 06.06.2016, č. k. 2T/88/2015, právoplatný dňa 15.09.2016, doručený dňa 06.09.2016, uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona,

teda

najmenej tri mesiace v období dvoch rokoch si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený,

čím spáchal

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Za to sa
odsudzuje

podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, na trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie vypočutím obžalovaného W. D., ďalej súd vypočul svedkyne B. D. a J. D. a prečítaním oboznámil podstatné listinné podklady, pričom zistil a ustálil skutkový stav tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný W. D. vypovedal, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe (ktoré vyhlásenie ale vzhľadom na okolnosti prípadu súd neprijal, z dôvodu potreby vykonať dokazovanie ohľadom skutočnej výške dlžnej sumy na výživnom). Obžalovaný ďalej uviedol, že vedomosť o povinnosti platiť výživné na svoju dcéru mal a má. Neplatil z dôvodu, že mal nejaké problémy, čas proste ubiehal, bolo to ťažké. V minulosti zamestnaný bol dlhoročne. V súčasnosti je na tom tak, že má spoločníka, s ktorým majú plány na výrobu drevených výrobkov. Aktuálny dlh na výživnom vo výške 2.300,- eur je (dňa 13. júna 2018 - poznámka súdu) schopný doplatiť určite do mesiaca a navyše do ďalšieho mesiaca by vedel uhradiť dlh na výživnom v inej trestnej veci, v ktorej je v podmienke. Peniaze má uložené v projektoch, vo výrobkoch, môže predať aj auto, byt, má nejaké úspory, takže výživné bude schopný uhradiť do najbližšieho hlavného pojednávania, pokiaľ by súd dané pojednávanie odročil. Požiadal o zhovievavosť v tomto smere - o možnosť doplatiť zameškané výživné do najbližšieho hlavného pojednávania s tým, že do mesiaca celkovú dlžnú sumu je schopný a ochotný doplatiť. Akonáhle o pár dní, resp. týždňov bude mať peniaze, ktoré očakáva, ihneď ich svedkyňa vloží na účet, prípadný zostatok donesie na hlavné pojednávanie v hotovosti.

Na ostatnom hlavnom pojednávaní obžalovaný vypovedal, že tak to uviedol už na minulom hlavnom pojednávaní, k spáchaniu skutku sa priznáva, teda že je dlžný na výživnom. Pokiaľ ide o jeho prísľub z posledného hlavného pojednávania doplatiť do najbližšieho hlavného pojednávania celé zameškané výživné, tak toto sa mu nepodarilo, nakoľko nastali komplikácie rôzneho druhu, tak u susedov, ako aj v jeho rodine a taktiež ohľadom projektu, na ktorom aktuálne pracuje. Skrátka sa mu nepodarilo zohnať peniaze na doplatenie zameškaného výživného. J. D. ale poslal 150,- eur týkajúce sa zameškaného výživného a o iných predchádzajúcich čiastkových úhradách nevie, resp. nepamätá sa.

Svedkyňa J. D. vypovedala, že vzťah s dcérou má obžalovaný taký nijaký, síce sa v poslednej dobe ozval, ale pred tým dlhodobo nie. Stále sa vyhovára, neozýval sa. Synovi sa absolútne neozýva. Keď dcéra začala študovať, zavolať obžalovanému, ktorý dcére občas priniesol 10 - 20,- eur, vyživovaciu povinnosť si skrátka neplní. Vždy ho musí zháňať, naháňať, volať, obžalovaný sa vždy vyhovára ohľadom neplatenia výživného. Dcére všetko platila v podstate len ona - svedkyňa. Vyživovaciu povinnosť má obžalovaný, odkedy sa rozviedli, teda okolo roku 2009 - 2010. Výživné dala na súd v roku 2015, kedy ho súd zaviazal na platenie výživného vo výške 100,- eur a v 2016 bolo výživné zvýšené na 160,- eur. Ona v podstate pravidelne podáva na obžalovaného trestné oznámenia. Od roku 2015 jej obžalovaný na výživnom dlhuje cca 3.860,- eur. Z hlavy to presne nevie, má to všetko v písomných potvrdeniach a dokumentoch. Časť z nich žiada založiť do spisu - 6 listov. Potvrdenia za rok 2016 má doma, tie by priniesla na budúce hlavné pojednávanie. Obžalovaný jej prehlásil, že za 700,- eur pracovať nebude.

Na ostatnom hlavnom pojednávaní svedkyňa uviedla, že od posledného hlavného pojednávania v júni 2018 nedošlo k žiadnej podstatnej zmene okolností, pokiaľ ide o doplatenie zameškaného výživného, akurát včera jej obžalovaný poslal 150,- eur, toto potvrdzuje. Ona si totiž eviduje všetky prijaté platby od obžalovaného. A v tomto zmysle ešte konštatuje, že v decembri 2017 jej obžalovaný v dvoch častiach

vložil na účet spolu 200,- eur (50,- eur + 150,- eur) žiadnu inú platbu od novembra 2017 od obžalovaného neevduje. Záverom dodáva, že obžalovaný sa ozve dcére, len keď už prihára, formálne zistí, ako sa má.

Svedkyňa B. D., vypovedala, že stretávať sa nestretávajú vôbec, naposledy bola u neho cca pred 5 rokmi. Otec jej občas pošle 15 - 30,- eur, no častejšie niekoľko mesiacov nič. Občas sa ozve a občas sa tak isto niekoľko mesiacov neozve, hoci sľúbi, že sa ozve a pomôže. Formou darov ju otec nepodporoval vôbec, na Vianoce nedostala nič, na stužkovú neprispel, hoci ho o to prosila. Pokiaľ ide o samotné výživné, toto posielala len maminke, ona sa s ním dohadovala. Svedkyňa ho, ak, tak vyzývala, aby poslal maminke peniaze, napr. že potrebuje na lekára. Neplatením výživného núdzou netrpela, vždy sa o ňu nakoniec postarala maminka, napr. keď potrebovala peniaze na cestovné, stravu do školy alebo električku, vždy to napokon zaplatila maminka. Ona teraz po škole začala brigádovať a takto sa snaží maminke pomôcť. Zmaturovala v máji tohto roka. Brigáduje od 17 rokov, ďalej študovať neplánuje (nie z finančných dôvodov). Chce pracovať, teda zamestnať sa do trvalého pracovného pomeru.

Na ostatnom hlavnom pojednávaní svedkyňa uviedla, že od jej poslednej výpovede z júna 2018 sa nič podstatné nezmenilo, otec jej síce zavolať, ale ani sa nestrelí, len teraz tu na súde a ani nevie o žiadnych finančných prostriedkoch, že by jej poslal. Ako uviedla už minule, pred letnými prázdninami zmaturovala, následne začala brigádovať a od septembra 2018 riadne pracuje, teda od septembra 2018 je schopná samostatne sa živiť.

Z listinných dôkazov súd oboznámil rodný list č. I. 18, potvrdenie o návšteve materskej školy č. I. 19, rozsudky Okresného súdu Malacky sp. zn. 5C/97/2008 č. I. 20 - 21, sp. zn. 9P/20/2013 č. I. 22 - 23, sp. zn. 2T/88/2015 č. I. 24 - 28, výpisy z účtu o zaplatení č. I. 29 - 35, tabuľka výživného č. I. 36, správy z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava a Malacky, sociálnej poisťovne, zo zamestnania č. I. 37 - 43, výpis zo živnostenského registra č. I. 51, lustrácia vozidla č. I. 52, potvrdenia o úhradách č. I. 76 - 81, lustrácia v registri priestupkov č. I. 99 a aktualizovaný odpis registra trestov.

Z rodného listu vyplýva, že B. D. je dcérou otca W. D. a matky J. D..

Z potvrdenia o návšteve školy vyplýva, že B. D. v školskom roku 2016 / 2017 bola žiačkou III. triedy S. P., V. X, XXX XX A..

Rozsudkom z 30. marca 2010, sp. zn. 5C/97/2008, Okresný súd Malacky o. i. zveril B. D. do osobnej starostlivosti matky J. D., s tým, že otec W. D. je povinný prispievať na výživu B. D. sumou 100,- eur mesačne a to vždy do 15 dňa v mesiaci k rukám matky - J. D..

Rozsudkom z 02. februára 2016, sp. zn. 9P/20/2013, Okresný súd Malacky schválil dohodu rodičov tak, že výživné otca W. D. na B. D. sa zvyšuje zo sumy 200,- eur mesačne na sumu 160,- eur mesačne do 15 dňa v mesiaci vopred k rukám matky - J. D., s účinnosťou od 02. septembra 2015.

Rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 06. júna 2016, sp. zn. 2T/88/2015, právoplatným dňa 15. septembra 2015, bol W. D. uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, výkon ktorého bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky, za súčasne uloženej povinnosti zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné.

Výpisy z účtu o zaplatení preukazujú, že od októbra 2016 (v zmysle skutkovej vety rozsudku) dňa 07. marca 2017 obžalovaný poslal J. D. 200,- eur, dňa 03. apríla 2017 sumu 20,- eur, dňa 07. apríla 2017 sumu 100,- eur, dňa 22. mája 2017 sumu 150,- eur, dňa 14. októbra 2017 sumu 280,- eur a dňa 27. októbra 2017 sumu 150,- eur.

Zo správ Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo 06. a 07. septembra 2017 vyplýva, že W. D. nebol a ani nie je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie, nie je poberateľom dávky v hmotnej núdzi, náhradného výživného, ani štátnych sociálnych dávok.

Z potvrdenia Sociálnej poisťovne i zamestnávateľa vyplýva pracovný pomer obžalovaného v spoločnosti Y.-J. spol. s r. o. vo februári 2017, ktorý bol ukončený zo strany obžalovaného v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu.

Zo živnostenského registra nevyplýva žiadny záznam ohľadom obžalovaného.

V lustrácii - zozname vozidiel subjektu ohľadom obžalovaného sú evidované 4 motorové vozidlá, z ktorých pri 3 je uvedená exekútorská blokácia.

Z výpisov z účtu, predložených J. D. na hlavnom pojednávaní dňa 13. júna 2018 vyplýva zaplatenie sumy 200,- eur obžalovaným W. D. v decembri 2017.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 03. októbra 2018 obžalovaný W. D. i svedkyňa J. D. zhodne uviedli, že predchádzajúci deň (02. októbra 2018), obžalovaný svedkyňa poslala 150,- eur.

K právnej kvalifikácii a k výroku o vine

Súd vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že obžalovaný W. D., hoci mu z ustanovenia § 62 a nasl. zákona o rodine č. 36/2005 Z. z. ako aj z rozsudku Okresného súdu Malacky z 02. septembra 2015, sp. zn. 9P/20/2013, právoplatným dňa 21. septembra 2015, ktorým mu v spojení s rozsudkom tunajšieho súdu z 02. februára 2016, sp. zn. 9P/20/2013, bola určená vyživovacia povinnosť na dcéru B. D., nar. 09. januára 1999, bytom X., B. č. XXX/XX, sumou 160,- eur mesačne vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky R. D., nar. XX. Q. XXXX, túto vyživovaciu povinnosť si neplnil v mieste svojho bydliska a všade tam, kde sa nachádzal, od októbra 2016 až do augusta 2018 vrátane, čím mu takto (po zohľadnení doposiaľ realizovaných relevantných úhrad) vznikol dlh na bežnom výživnom vo výške minimálne 2.430,- eur, pričom v rozhodujúcom období neplnenia si vyživovacej povinnosti bol zamestnaný od 09. februára 2017 do 20. februára 2017, v ostatnom období neplnenia si vyživovacej povinnosti bol dobrovoľne nezamestnaný, nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nebol poberateľom dávok v hmotnej núdzi, ani iných štátnych sociálnych dávok, jeho zdravotný stav mu nebránil vo výkone pracovnej činnosti, uvedeného konania sa dopustil aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Malacky zo 06. júna 2016, sp. zn. 2T/88/2015, právoplatným dňa 15. septembra 2016, doručený dňa 06. septembra 2016, uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona.

Všetky tieto okolnosti - vyplývajúce predovšetkým zo skutkovej vety podanej obžaloby - neboli na hlavnom pojednávaní ničím a nikým spochybnené. Po prednesení obžaloby síce došlo k modifikácii skutkovej vety, vo vzťahu k úprave obdobia (pokračovania) neplnenia si vyživovacej povinnosti a následne k úprave celkovej sumy dlhu na výživnom, a obžalovaný síce učinil vyhlásenie o vine, súd ho však vzhľadom na špecifickosť prejednávaneho trestného činu a vzhľadom na nutnosť ustálenia skutočného a preukázaného aktuálneho dlžného výživného a významné pochybnosti o presnej sume dlžného výživného, neprijal, a to práve za účelom vykonania uvedeného dokazovania.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že spor nebol ani ohľadom trvania riadneho neplnenia si vyživovacej povinnosti obžalovaného po podaní obžaloby až do mesiaca august 2018 vrátane, nakoľko dcéra B. D. vypovedala, že od septembra 2018 riadne pracuje a je teda schopná samostatne sa živiť. Začiatok plynutia skutku, ktorého sa dopustil obžalovaný W. D., právne kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy v predmetnej trestnej veci súd napokon z dôvodu prehľadnosti a jednoznačnosti ustálil na mesiac október 2016, teda mesiac nasledujúci po mesiaci, v ktorom nadobudol právoplatnosť trestný rozkaz Okresného súdu Malacky zo 06. júna 2016, sp. zn. 2T/88/2015. Mesačnú výšku výživného na dcéru aj za následné obdobie po podaní obžaloby súd prevzal z vyššie uvedených civilných rozsudkov, teda vo výške 160,- eur mesačne. Po podaní obžaloby obžalovaný uhradil matke ich spoločnej dcéry J. D. na 2-krát spolu sumu 200,- eur (v decembri 2017), v súvislosti s ktorou skutočnosťou rovnako nebol medzi procesnými stranami spor.

Obžalovaný - ktorý sa (ako je už skôr uvedené) k spáchaniu skutku v zmysle obžaloby priznal - vo svojej výpovedi uviedol, že má vedomosť o vyživovacej povinnosti voči dcére B. mal a má, pričom výživné riadne a včas neuhrádzal z dôvodu, že raz sa mu v práci darilo, raz nie; išlo teda najmä o uvádzanie dôvodov riadneho neplnenia si vyživovacej povinnosti. Neplatil z dôvodu, že mal nejaké problémy a zameškané výživné sa mu nepodarilo doplatiť ani v priebehu vykonania celého hlavného pojednávania, nakoľko nastali komplikácie rôzneho druhu, tak u susedov, ako aj v jeho rodine a taktiež

ohľadom projektu, na ktorom aktuálne pracoval. Aj s poukazom na uvedené bolo dokazovanie zamerané s dôrazom predovšetkým na preukázanie celkového obdobia riadneho neplatenia výživného a celkovej sumy takto vzniknutého dlhu na výživnom.

Súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť okolnosť, že v zmysle zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť, pričom obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov; takáto výživná má prednosť pred inými výdavkami rodičov.

Vo vzťahu k dcére B. bola výška vyživovacej povinnosti obžalovaného, resp. jeho povinnosť prispievať na jej výživu uvedeným výživným, na účely tohto trestného konania vo výške 160,- eur mesačne, prevzatá z jej určenia v rozsudku Okresného súdu Malacky z 02. februára 2016, sp. zn. 9P/20/2013, ktorým súd schválil dohodu rodičov v uvedenom znení.

K sume neuhrádzaného výživného za obdobie od októbra 2016 do augusta 2018 (2.430,- eur) súd dospel nasledovne:

Za rok 2016: 480,- eur [3 mesiace (október až december) x 160,- eur]; za rok 2017: 1.920,- eur [12 mesiacov (január až december) x 160,- eur]; rok 2018: 1.280,- eur [8 mesiacov (január až august) x 160,- eur]. Celkovo ide o sumu m 3.680,- eur (od októbra 2016 do augusta 2018), od ktorej je nutné odpočítať sumu 1.250,- eur (v súhrne úhrady od obžalovaného od októbra 2016), čo v konečnom dôsledku predstavuje výsledok 2.430,- eur.

Z vykonaného dokazovania súd preto ustálil, že obžalovaný naplnil znaky objektívnej stránky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, pretože si neplnil riadne svoju vyživovaciu povinnosť, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený.

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku konania obžalovaného, tak súd posudzoval to, či obžalovaný následok predpokladaný Trestným zákonom (t. j. nehradenie výživného) aj zavinil, prípadne, či následok vznikol nezávisle od vôle obžalovaného (z objektívnych príčin). Alebo povedané inak, úlohou súdu bolo zistiť, či obžalovaný nehradil výživné preto, že ho hradiť nechcel, alebo preto, že ho hradiť objektívne nemohol.

V tomto smere je potrebné uviesť, že obžalovaný v rozhodujúcom období bol v pracovnom pomere, ktorý bol po pár dňoch ukončený zo strany obžalovaného v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu, ďalej je nevyhnutné zdôrazniť, že bol dobrovoľne nezamestnaný, nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nebol poberateľom dávok v hmotnej núdzi, ani iných štátnych sociálnych dávok, a jeho zdravotný stav mu nebránil vo výkone pracovnej činnosti. Za pozornosť stojí aj tvrdenie svedkyne J. D., ktoré obžalovaný nijako nespochybnil, podľa ktorého sa obžalovaný vyjadril, že on za 700,- eur pracovať nebude. V zárobkovej činnosti mu teda nebránila žiadna objektívna prekážka. Dlh chcel obžalovaný uhradiť tak, že predá tovar, auto, byt, peniaze má uložené v projektoch, resp. ich zoženie inak. Napokon, úmysel obžalovaného možno dedukovať z jeho priznania sa k skutku v zmysle obžaloby, v rámci ktorej je v právnej vete skutok posúdený ako úmyselné konanie.

V tejto súvislosti súd pripomína judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej pri posudzovaní schopnosti obžalovaného plniť vyživovaciu povinnosť je nutné brať do úvahy všetky nevyhnutné hľadiska, vrátane toho, či sa napríklad obžalovaný bez dôležitého dôvodu vzdal výhodnejšieho zamestnania, či zárobkovej činnosti (R 22/1992), pričom tomu zodpovedá aj situácia, ak sa obžalovaný vyhýba trvalým pracovným pomerom ako aj prípadným zamestnaneckým ponukám úradu práce, väčšej aktivite (v danom prípade nevyhnutnej) v oblasti zárobkovej činnosti a pod. To, že obžalovaný ignoruje riadny pracovný pomer a vystupuje ako nemajetný človek, ktorý sa pri očakávaní väčšieho zárobku spolieha v podstate len na náhodu, nemožno vykladať v neprospech oprávnenej osoby (iného subjektu), do rúk ktorej má byť výživné hradené. Obžalovaný mal urobiť všetko preto, aby výživné hradiť riadne mohol, t. j. mal sa zamestnať, respektíve mal vykonávať zárobkovú činnosť a v prípade, že tak úmyselne neurobil už po dobu niekoľkých rokov, celkom zjavne vedel, že tak ohrozí aj plnenie svojej vyživovacej povinnosti voči svojej dcére.

Z hľadiska subjektívnej stránky je preto potrebné zavinenie obžalovaného vo vzťahu k spôsobenému následku kvalifikovať ako priamy úmysel podľa § 15 písm. a) Trestného zákona. Obžalovaný vedel, že má vyživovaciu povinnosť na svoju dcéru B., vedel, že oprávnenej osobe (svedkyni J. D.) nehradí výživné a taktiež vedel, že mu nič objektívne nebránilo legálnou cestou zaobstarať si prostriedky, z ktorých by bolo možné reálne poskytovať mesačné úhrady výživného v súdom stanovenej výške .

Obžalovaný W. D. teda nehradil výživné nie preto, že ho hradiť nemohol, ale preto, že ho hradiť nechcel. Obžalovaný preto celkom zjavne nehradil výživné úmyselne a vedel, že neuhrádza výživné, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený. Súd preto vyvodil úmyselné zavinenie aj vo vzťahu ku kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 207 ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Súd po uvedených zisteniach uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona a následne upravil skutkovú vetu tak, že obžalovaný nehradil výživné od októbra 2016 až do augusta 2018 vrátane (postup podľa § 122 ods. 13 Trestného zákona) s tým, že súd upravil aj sumu dlžného výživného vypočítaného spôsobom uvedeným vyššie.

K výroku o treste

V súvislosti s výrokom o treste je primárne nevyhnutné uviesť, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi v podobe trestov a to tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny života súčasne iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň napĺňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli.

Všetky okolnosti prípadu však treba nielen zisťovať, ale aj objektívne, t. j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich komplexne hodnotiť a mať pritom na zreteli, že bližšie sú konkretizované v ďalších ustanoveniach Trestného zákona, najmä v ustanoveniach o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach (§ 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona) a v ustanoveniach upravujúcich zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona).

Súd pri ukladaní trestu obžalovanému vychádzal zo závažnosti prečinu, z ktorého bol obžalovaný W. D. uznaný vinným a ktorú určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 207 ods. 3 Trestného zákona) v rozpätí 1 rok až 5 rokov.

Súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu, spočívajúcu v tom, že sa k spáchaniu skutku priznal a jeho spáchanie úprimne oľutoval [§ 36 písm. l) Trestného zákona]. Priťažujúcu okolnosť súd nezistil žiadnu, ani recidívu, pretože predchádzajúce odsúdenia tuzozemskými súdmi sú takého charakteru, že v ich rámci sa na obžalovaného hľadí, ako keby nebol odsúdený, a posledné evidované odsúdenie - odsúdenie tunajším súdom sp. zn. 2T/88/2015 je zákonným znakom skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, preto ani na neho nebolo možné prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť.

Pri určovaní druhu a výmery trestu súd následne povinne (§ 38 ods. 2 Trestného zákona) prihliadol na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností s tým, že prevažuje pomer poľahčujúcich okolností a preto súd upravil trestnú sadzbu tak, že znížil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (§ 38 ods. 3 Trestného zákona). Zákonnom ustanovená trestná sadzba u obžalovaného W. D. je 1 až 5 rokov, s tým, že jedna tretina (z rozdielu 48 mesiacov) je 16 mesiacov. Po tejto úprave bola trestná sadzba určená v rozpätí 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov.

Súd následne zistil, že obžalovaný úmyselne spáchal stíhaný trestný čin (pokračoval v jeho páchaní) v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia za iný jeho trestný čin - práve vo vzťahu k odsúdeniu Okresného súdu Malacky pod sp. zn. 2T/88/2015. Vzhľadom na tieto okolnosti súd nemohol obžalovanému uložiť podmienenečný trest odňatia slobody (§ 49 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 1

Trestného zákona) a do úvahy zjavne neprichádzalo ani uloženie alternatívneho trestu, napríklad trestu peňažného.

Preto muselo dôjsť k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému, s tým, že súd je názoru, že na nápravu obžalovaného postačí uloženie trestu pri samej spodnej hranici trestnej sadzby, čo súd vyjadril tým, že obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov. V rámci ukladania uvedenej výmery trestu súd vzal na zreteľ aj zásadu, že trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby (§ 34 ods. 3 Trestného zákona), preto obžalovaný po odpykaní nevyhnutného trestu bude môcť čo najskôr prikróčiť k doplaceniu zameškaného výživného na jeho dcéru.

Obžalovaný W. D. nebol v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, preto na výkon trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.